

## **Pasen**

'In de tuin'

*De klokken luiden*

*Het binnenbrengen van de paaskaars*

*Inleiding en bloemschikking*

*Meditatie rondom Johannes 20:11-18*

We lezen vandaag over een leeg graf in een stille tuin. Een tuin in de lente. Een tuin toen, net als de tuinen van nu. Een tuin die er geen weet van heeft dat de dood in haar midden is geweest. Een tuin die uit elkaar spat van bloemenpracht, die zich niets aantrekt van menselijke zorgen, maar gewoon weer in bloei springt. Een tuin die ons doet verwonderen over ontluikend leven, dat ondanks alles gewoon doorgaat.

En stil? Nou ja, geen tuin vol mensen, dát kan nu niet, maar wel een tuin die kwettert van het leven. Een tuin waarin de vogels hun nesten bouwen en zorgzaam op hun eieren zitten. Een tuin waarin wij kunnen luisteren naar het vogelgezag en kunnen genieten van de zonnestralen op onze bleke huid.

En in die tuin dat lege graf. De evangelist Johannes vertelt erover. Ik lees voor u Johannes 20:11-18

Maria stond nog bij het graf en huilde. Huilend boog ze zich naar het graf, en daar zag ze twee engelen in witte kleren zitten, een bij het hoofdeind en een bij het voeteneind van de plek waar het lichaam van Jezus had gelegen. 'Waarom huil je?' vroegen ze haar. Ze zei: 'Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem hebben neergelegd.' Na deze woorden keek ze om en zag ze Jezus staan, maar ze wist niet dat het Jezus was. 'Waarom huil je?' vroeg Jezus. 'Wie zoek je?' Maria dacht dat het de tuinman was en zei: 'Als u hem hebt weggehaald, vertel me dan waar u hem hebt neergelegd, dan kan ik hem meenemen.' Jezus zei tegen haar: 'Maria!' Ze draaide zich om en zei: 'Rabboeni!' (Dat betekent 'meester'.) 'Houd me niet vast,' zei Jezus. 'Ik ben nog niet opgestegen naar de Vader. Ga naar mijn broeders en zusters en zeg tegen hen dat ik opstijg naar mijn Vader, die ook jullie Vader is, naar mijn God, die ook jullie God is.' Maria uit Magdala ging naar de leerlingen en zei tegen hen: 'Ik heb de Heer gezien!' En ze vertelde alles wat hij tegen haar gezegd had.

Wat me dit jaar raakt in dit verhaal, is hoe ongrijpbaar dat opstaan van Jezus is. Hoe ongrijpbaar, en hoe stilletjes. Zelfs Maria is er niet bij geweest, toen de grafsteen werd weggerold. Niemand heeft gezien wat daar gebeurd is. Jezus is in stilte opgestaan, alleen. Zijn leerlingen, die eerste verspreide enkelingen die ervan hoorden, de eerste christenen, theologen, wij: we kunnen alleen maar raden wat daar gebeurd is, hoe het kan dat het graf leeg is. We hebben theorieën bedacht, geïnterpreteerd, we hebben ons verbaasd, we hebben getwijfeld. We hebben geloofd, gezongen, we hebben Pasen gevierd in een volle kerk, jaar in jaar uit. En toch komen we er geen stap dichterbij om het te begrijpen. En toch is er iets gebeurd. Zomaar. Zónder dat iemand het heeft gemerkt.

Zo kan het gaan in het leven. Dat je de diepte in gaat, dat je valt, dat je alleen bent in het donker, dat je wakker ligt, wanhoopt, wacht. En dat je op een morgen ontdekt: hé, ik sta weer. Een heel klein beetje, maar toch. Wanneer en hoe is dat gebeurd? Je weet het niet. Waar is die veerkracht vandaan gekomen? Komt deze verandering van buiten of van binnen, is het iets in mezelf of iets buiten mij? Je weet het niet. En niet dat alles weer goed is. Maar toch, er is iets gebeurd. Zomaar.

Zou het Maria zo vergaan zijn? Voordat zij Jezus ontmoette, was ze een vrouw die aan de grond zat. Zij is door Jezus gezien, door hem aangeraakt. Ze is door hem op haar voeten gezet, ze is opgestaan, heeft nieuw vertrouwen gekregen in zichzelf en in het leven. En toen was hij weg, die man die haar alles had gegeven. Dood. Begraven. En zij viel, was kapot van verdriet.

Maar daar in die stille tuin ontdekt ze een nieuwe manier om op te staan. Ineens wordt ze bij haar naam genoemd. Maria! Ineens lijkt ze terug te vinden wat ze in haar eerste ontmoeting met Jezus ook al vond: de kracht van hoop, de kracht van geloof, de kracht van liefde.

Ik heb de Heer gezien!

Niet dat het nu weer goed is. Ze moet Jezus opnieuw achterlaten, daar in die stille tuin. Ze mag hem niet vasthouden. En toch stáát ze weer. Waar die veerkracht vandaan gekomen is, ze kan er de vinger niet op leggen. Maar ze vermoedt dat dat iets is van godswege.

Het is veerkracht die we ook nu zien gebeuren. In hoe we nieuwe manieren ontdekken om elkaar vast te houden zonder elkaar te zien. In hoe we zoeken naar wat essentieel is in ons bestaan. In hoe we ontdekken dat we niet buiten elkaar kunnen.

Nu de kerk leeg is, nu wij verspreide enkelingen zijn, mogen wij hopen op de kracht van Pasen die ons op onze voeten zet, die ons helpt opstaan. Niet dat het dan weer goed is. Maar we mogen verder, deze morgen, maandagmorgen en alle morgens opnieuw.

*Trompetspel 'Daar juicht een toon, daar klinkt een stem'*

*Kaarsjes aansteken tussen de bloemen: 'Wat betekent opstaan in jouw leven?'*

*Zegen*

*Trompetspel 'U zij de glorie'*